

Steffen en Stella

Willen de waarheid weten

Steffen en Stella

Willen de waarheid weten

Harry P A van de Water

Andere kinderboeken van Harry P A van de Water:

Steffens droomballon, Op zoek naar Apatia

Stella wordt een ster, Geef haar maar de ruimte

Eerste druk, september 2024

© Harry P A van de Water

Schrijver: Harry P A van de Water

Omslag en ontwerp: Harry P A van de Water

Uitgever: Harry Books & Artwork via Brave New Books

ISBN: 9789465121307

NUR: 280

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, of welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever (E-mail: harrybooksandartwork@outlook.com).

Inhoud

Proloog	7
1 Spionnen in Hal C	8
2 Gesloten deuren	12
3 Dezelfde klas	17
4 Het Veld	21
5 Meedoen of niet?	26
6 De burens	30
7 Ieder zijn meug	34
8 Het gerucht	39
9 Wat te doen?	44
10 Het protest	49
11 Argwanend	54
12 Voor de bijl	59
13 De naam	64
14 Gemanipuleerd	69
15 Ingezonden brief	73
16 Algemene stemmen	77
17 De delegatie	82
18 Niet veel wijzer	87
19 Een plan	92
20 Aan de slag	97
21 Verslag doen	102
22 De kwartiermakers	106
23 Voorbarige conclusie	112
24 Stilte voor de storm	117
25 Ruilhandel	122
26 Nieuwe feiten	127
27 Gebakken lucht?	132
28 Doorgestoken kaart?	137
29 Uitgeschakeld	142
30 Noodmelding	147
31 Ontsnapt?	152
32 Als een zoutzak	155
33 Overmeesterd	160
34 Vrije tijd	165
Epiloog	168

Disclaimer

Elke schijnbare overeenkomst met bestaande personen, bedrijven, instanties, gebeurtenissen of plaatsen berust op louter toeval. Alle personages, bedrijven, instanties, gebeurtenissen en plaatsen in dit boek zijn fictief en verhouden zich op geen enkele manier tot een werkelijkheid van bestaande personen, bedrijven, instanties, gebeurtenissen of plaatsen.

Proloog

“Weet jij wie dat zijn?” vraagt Steffen langs zijn neus weg.

Het is in de ochtend, vlak voor het begin van zijn eerste dag op de middelbare school. Op het schoolplein heeft hij net kennis gemaakt met Edgar, een jongen met rood krullend haar en een bril met dikke glazen.

Edgar is een stuk kleiner dan Steffen, ziet er verlegen uit en stottert een beetje. Hij blijkt van een lagere school te komen aan de andere kant van het dorp dan waar Steffen woont.

Terwijl ze staan te praten ziet Steffen twee meisjes over het plein lopen. Eén van hen heeft grote blauwe ogen, vrolijke sproeten en voor haar linkerschouder hangt een dikke blonde vlecht. Steffen vindt haar meteen leuk.

“Ja,” knikt Edgar. “Die komen van dezelfde school als ik.”

“Hoe heten ze dan?”

“Die ene is Stella, die andere Elly. Ze zijn altijd bij elkaar, dikke vriendinnen.”

“Wie is Elly en wie is Stella?” dringt Steffen aan.

“Die met donker haar is Elly,” zegt Edgar. “Die blonde met die vlecht, dat is Stella.”

Tot Steffens verrassing blijkt Stella bij hem in de klas te zitten. Omdat ze van dezelfde school komt als Edgar vermoedt hij dat ook zij aan de andere kant van het dorp woont. In de klas zit ze overigens ook aan de andere kant, twee rijen voor hem.

1 Spionnen in Hal C

“Wacht even op me, Steffen,” fluistert Stella zachtjes en een beetje nerveus. “Ik zit vast in een braamstruik.”

Steffen kruipt terug en helpt haar zich los te maken.

“Beter dit dan dat ze ons zien,” fluistert hij. “Volgens mij zijn ze alle drie in de eerste barak, degene die ze net opgeknapt hebben. Daar staat de auto van Black en ik hoor de radio van Grigor.”

“Ik hoop maar dat Carlos ook binnen zit. Hij staat vaak buiten te roken.”

“Maak je geen zorgen. Het begint donker te worden, de schemering helpt ons. Als we verder kruipen achter die struiken kunnen ze ons echt niet zien. Ook niet wanneer ze uit die barak komen.”

“Weet je het zeker?”

“Ja, want dan komt de fabriek tussen ons en hen in. Daarna verschuilen we ons achter die stapels met pallets. Van daar kunnen we ongezien oversteken naar de ingang van de hal.”

“Ik hoop dat je gelijk hebt,” zucht Stella.

Behoedzaam sluipen ze verder tot de oude houten barakken achter de fabriekshal helemaal uit het zicht verdwenen zijn. Vandaar is het niet meer dan tien stappen om tussen de pallets te komen. Als ze bij de voorste rij zijn, kijken ze goed om zich heen voor ze de oversteek wagen.

Met vereende krachten duwen ze de zware ijzeren schuifdeur op een kier, glippen naar binnen en schuiven de deur weer dicht.

Het is bijna donker in Hal C. Overdag valt er gewoonlijk al weinig licht door de dakramen, maar in de schemering nog veel minder.

Al gauw wennen hun ogen zich aan de duisternis.

“Die pallets met dozen daar moeten ze vorige week gebracht hebben,” wijst Steffen. “Die waren er niet toen ik hier voor het laatst was.”

“Zo, dat zijn er heel wat. Ik ben benieuwd wat erin zit.”

“Ik ook. Ik hoop dat we daar vanavond achter komen.”

“Waar gaan we ons verbergen?” vraagt Stella gespannen.

“Boven op die stelling dacht ik, daar achter die verpakkingsmaterialen. Vandaar hebben we goed zicht op de ingang.”

“Hoe komen we daar bovenop?”

“Aan de zijkant kunnen we omhoogklimmen.”

Ze testen even uit of het geluid maakt als ze bewegen boven op de stelling, maar de planken zijn heel stabiel. Je hoort nog geen piep als ze hun gewicht verplaatsen.

“Staat je mobiel uit?” vraagt Stella voor de zekerheid.

“Ja, natuurlijk,” stelt Steffen haar gerust.

Daar liggen ze dan naast elkaar, al meer dan anderhalf uur. Inmiddels is het helemaal donker geworden. Ze wilden er zeker van zijn dat ze op tijd hun uitkijkpost innamen. Vorige week was die vrachtwagen tegen elf uur gekomen. Daar gingen ze nu ook maar van uit. Tenminste, als er weer een lading kwam, want dat was gissen. Mocht Stella het hebben misverstaan toen ze meneer Black afluisterde, dan gebeurt er misschien helemaal niets vanavond. Afwachten dus en geduld hebben.

Af en toe fluisteren ze zachtjes iets tegen elkaar.

“Ik voel me best nerveus, Steffen,” vertrouwt Stella hem toe.

"Het kriebelt in mijn buik. Heb jij dat ook?" vraagt ze, terwijl ze zoekend in het donker haar hand op zijn onderarm legt.

"Heb ik ook," geeft Steffen met een diepe zucht toe. 'Alleen al door jou zo dichtbij me,' denkt hij.

"Vijf voor elf," zegt hij na voor de zoveelste keer op zijn horloge te hebben gekeken. "Misschien komen ze niet vandaag."

"Zou kunnen. Maar voorlopig ga ik hier niet weg. Misschien komen ze later. Ik wil niet de kans lopen naar beneden te klimmen als ze de deur openen en het licht aandoen. We kunnen beter wachten tot we helemaal zeker zijn. Van mij mag het laat worden."

"Morgen is het zondag en kunnen we lekker uitslapen," grapt Steffen.

"Kan ik wel vergeten. Sinds ik dit vakantiebaantje heb word ik elke dag vroeg wakker."

"Ssst," valt Steffen haar in de rede. "Hoor ik het gebrom van een motor of heb ik het mis?"

"Ja, ik hoor het ook. Dan komen ze toch. Ik ben benieuwd wat we te zien krijgen."

Het zware geluid komt dichterbij. Plotseling wordt de schuifdeur opengeschoven. Alle lichten in de hal gaan aan, onmiddellijk gevolgd door een luide brul van Carlos.

"Ben je niet goed bij je hoofd, Grigor? Uit dat licht zolang de deur open is! Nu meteen."

Het licht gaat weer uit en ze horen Grigor iets onverstaanbaars mompelen. Er komt een vrachtwagen in zicht. Die heeft alleen de kleine lichten aan. Langzaam rijdt de vrachtwagen de hal in en stopt vlak voor de stelling waar ze bovenop liggen. Als de chauffeur uitstapt is hij zonder het te weten niet meer dan vier meter van hen verwijderd. Ze houden hun adem in.

“Deur dicht en licht aan, Grigor,” commandeert Carlos.

Ze moeten even aan het schelle licht wennen. Dan zien ze dat het een zwarte vrachtwagen is, zonder een naam of andere herkenbare tekenen. Precies zoals Satguru vorige week zag. Het kenteken prenten ze in hun hoofd. Je weet nooit waar dat later goed voor is.

Carlos spreekt met de chauffeur in een vreemde taal. Van waar ze liggen kunnen ze helaas de laadklep niet zien, maar aan het geluid te horen gaat die naar beneden.

Grigor komt met de palletwagen aanrijden en begint de vrachtwagen te lossen. De ene na de andere pallet vol met dozen zet hij netjes op een rij op de vloer in de hal, naast de rij met pallets die vorige week gebracht zijn.

Als de vrachtwagen leeg is stopt Carlos de chauffeur iets in zijn hand. Het licht gaat uit, de deur gaat open en de vrachtwagen rijdt weg. Nog steeds met alleen de kleine lichten aan.

“Deur dicht en licht aan, Grigor,” roept Carlos weer. “Nu begint het echte werk.”

“Hoezo?” vraagt Grigor onnozel. “Kan alles niet gewoon naast die pallets van vorige week blijven staan?”

“Nee, deze keer zitten er bijzondere dozen tussen. Twee daarvan moeten we er van Blacky even uitvissen.”

“Kunnen we dat niet na het weekend doen? Het is hartstikke laat. Ik heb trek in een biertje.”

“Geen gezeur. Morgen hebben we die spullen nodig. Je hebt zelf voor dit werk gekozen. Ik wil geen gejammer horen.”

2 Gesloten deuren

Grigor is nijdig. Hij beent met grote stappen naar zijn onafscheidelijke bouwradio die hij in de hoek bij de deur heeft gezet. Wel-dra schalt keihard de muziek van zijn favoriete radiostation door de hal.

“Jammer,” fluistert Stella in Steffens oor. “Nu kunnen we niet horen wat ze zeggen, maar gelukkig wel zien wat ze doen.”

Bij de pallets die het verst van Steffen en Stella verwijderd zijn is Carlos bezig iets aan Grigor te verklaren. Hij wijst bij herhaling op de bovenkant van een van de dozen. Grigor steekt zijn armen in de lucht met een gebaar van ‘Waar is dat nu goed voor?’ Blijkbaar heeft hij geen zin in het werk dat Carlos hem uitlegt. Uiteindelijk trekt Grigor zijn schouders op en knikt van ‘Ja’. Toch gesticuleert hij verder tegen Carlos tot die tenslotte ook ‘Ja’ knikt.

Allebei beginnen ze dozen van de pallets af te halen. Zo te zien zijn die behoorlijk zwaar. Bij elke doos controleren ze wat erop staat voor ze die naast de pallets op de grond zetten. Al gauw is de vloer er mee bezaaid.

“Ik ben benieuwd naar wat voor bijzondere dozen ze zoeken,” fluistert Steffen.

“Als ze zo doorwerken komen ze steeds dichterbij ons. Misschien kunnen we dan meer zien,” merkt Stella op.

“Ik hoop het.”

Bij de derde pallet slaakt Grigor een kreet. Zijn stem komt boven de muziek uit, ook al is niet te verstaan wat hij roept. Naar het schijnt heeft hij gevonden waar ze naar op zoek zijn. Carlos bekijkt meteen de doos die Grigor vasthoudt en knikt bevestigend. Hij neemt de doos van Grigor over en zet die op de grond vlakbij de schuifdeur.

Het duurt niet lang voor ze nog een doos apart zetten. Met die twee dozen gaan ze nu aan de slag. Carlos haalt een mes uit zijn broekzak. Hij draait zijn rug naar Steffen en Stella. Grigor komt met een lege weekendtas aanlopen en hurkt naast Carlos neer.

Wat die twee doen, kunnen Steffen en Stella niet zien. Aan hun bewegingen te oordelen maakt Carlos de dozen open, haalt er iets uit en geeft dat aan Grigor. Die stopt het in de tas. Tenslotte tovert Grigor een grote rol plakband tevoorschijn.

'Tapet hij de geopende dozen dicht?' vraagt Steffen zich af.

Grigor zet zijn radio uit en gaat naar de deur. Carlos volgt hem met de weekendtas. Voordat ze het licht uitdoen draait Carlos zich even om en kijkt naar de chaos van dozen op de vloer.

"We laten het hierbij voor vanavond, zodat jij je biertje kan drinken," zegt hij. "Maar ik reken erop dat je maandagmorgen alle andere pallets doorzoekt en de boel hier opruimt. Allemaal goed en wel voordat Blacky en ik terugkomen van de haven. Zo niet, dan krijg je bonje met me."

"Als ik iets beloof, dan doe ik het ook," antwoordt Grigor verontwaardigd. "Dat weet jij dondersgoed."

Carlos gaat daar wijselijk niet op in. Hij doet het licht uit, duwt de schuifdeur op een kier en allebei verdwijnen ze door de donkere opening.

"Hou jij die tas even vast. We moeten het spul wel veilig achterlaten," klinkt de stem van Carlos.

Met een luide klap wordt de deur dichtgeschoven. Er klinkt nog een klik en daarna wordt het doodstil.

"Poeh," zucht Stella. "Even bijkomen, Steffen. Dat was spannend."

"Zeg dat wel. Ze voeren iets in hun schild. Dat weten we nu ze-

ker. Jammer dat we niet zoveel konden zien.”

Na een poosje klimmen ze in het donker voorzichtig naar beneden, Steffen als eerste, tastend met zijn voeten waar hij steun vindt. Stella hangt aan de stelling net boven hem.

“Help me, Steffen,” giechelt ze plotseling. “Ik voel alleen lucht onder mijn voet. Waar moet ik heen?”

Steffens rechterhand tast in de ruimte boven hem en krijgt Stella’s voet te pakken. Nu giechelen ze allebei.

“Hier moet je zijn,” zegt hij, terwijl hij Stella’s voet naar een dwarsspijl leidt.

Even later staan ze veilig op de grond.

“Geef me een hand, Steffen,” fluistert Stella. “Ik heb geen idee welke kant we op moeten.”

Behoedzaam bewegen ze zich in het pikkedonker in de richting van de schuifdeur. Met hun voeten voelen ze voor zich uit om niet plotseling over een doos te struikelen.

Eerder dan verwacht botsen ze tegen de deur. Iets verder naar links voelen ze de hendel. Met vereende krachten trekken ze eraan, maar de deur geeft niet mee.

“Nog een keer,” zegt Steffen. “Met volle kracht, nu!”

Wat ze ook proberen, de deur blijft dicht.

“Die klik,” herinnert Stella zich plotseling. “Dat moet een hangslot geweest zijn. We zitten hier vast, Steffen.”

De schrik slaat haar om het hart, maar Steffen stelt haar gerust. Hij heeft niet voor niets dagenlang alle fabrieksgebouwen en heel het terrein verkend.

“We nemen de trap naar de kelderruimte. Daar kunnen we door een raampje naar buiten klimmen.”

Op de tast gaan ze hand in hand op weg naar waar Steffen de toegangsdeur naar de kelder vermoedt. Voor de zekerheid steken ze de hal niet dwars over, maar volgen de muren.

Plotseling stoot Steffen een glasplaat om. Die breekt in duizend stukjes. Verschrikt houden ze hun adem in. 'Kunnen de drie mannen in de barak dit gehoord hebben?' Met kloppende harten wachten ze een paar minuten. Niets te horen. Stapje voor stapje gaan ze weer verder.

"Hier moet het ongeveer zijn, denk ik," zegt Steffen even later. "Let op. Straks komen er een paar treden naar beneden en dan staan we voor die deur."

In zijn linkerhand voelt hij Stella's warme hand zweten van de spanning. Zijn rechterhand vindt al tastend de deurklink en drukt die naar beneden.

De deur geeft niet mee. 'Op slot,' denkt Steffen. Zijn hand gaat naar waar hij eerder de grote ouderwetse sleutel in het slot heeft zien steken. De sleutel is er niet.

'Eruit gevallen misschien,' denkt hij.

Naarstig begint hij op de grond te voelen, maar waar hij ook zoekt, de sleutel is niet te vinden.

"De rotzakken!" brengt hij tenslotte uit. "Ze hebben ook deze deur op slot gedaan."

"Wat nu?" vraagt Stella vertwijfeld. "Zitten we hier heel het weekend opgesloten?"

Steffens brein werkt op volle toeren. Hij haalt zich elk hoekje van Hal C voor de geest voor zover hij zich dat kan herinneren van eerdere bezoeken.

"Ik heb het," zegt hij dan. "Het is riskant, maar de enige uitweg. We klauteren door dat gat waar alle afvoerleidingen naar de kelder gaan. Daar is genoeg plaats om ons langs de pijpen naar

beneden te laten glijden. Het laatste stukje moeten we springen of ons laten vallen, want die leidingen gaan niet tot de grond.”

“Is het diep?” vraagt Stella bezorgd.

“Bijna twee meter schat ik. Het is best gevaarlijk. We moeten het risico nemen om elkaar daar met onze mobieltjes heel even bij te lichten, ook al is het kelderraam recht tegenover de eerste barak. Liever dat, dan onze benen breken op de keldervloer.”

Tien minuten later lopen ze opgelucht over het donkere laantje in de richting van de school. Flarden van koele nevel mengen zich met de nog zwoele zomeravondlucht.

Het drietal in de barak heeft gelukkig niets gemerkt. Het was uitdagend, maar hun ontsnapping is gelukt. Het raampje kregen ze niet meer goed dicht, maar dat is een zorg voor later. Ze kunnen tevreden zijn met hun missie van vandaag.

3 Dezelfde klas

Steffens en Stella's eerste dag op de middelbare school is inmiddels meer dan twee jaar geleden. Er gaat sindsdien geen lesuur voorbij of Steffen werpt heimelijke blikken in Stella's richting. Dat doet hij zo terloops mogelijk. Hij wil niet dat Erik, die naast hem zit, het merkt en het aan de anderen doorvertelt.

Erik is een vreselijke plaaggeest. Dat heeft Steffen vroeger zelf helaas ervaren. Een paar jaar lang zag Erik kans om Steffens leven tot een ware hel te maken. Inmiddels heeft hij gelukkig geleerd om zich niets meer van die pesterijen aan te trekken. Maar die etterkop van een Erik zoekt steeds nieuwe slachtoffers. Marielle bijvoorbeeld. Die is geadopteerd en komt uit Azië. Af en toe zegt hij gemene dingen over haar uiterlijk. De hele klas komt ertegen in opstand, maar de schoolleiding lijkt er niets mee te doen.

'Zou dat komen omdat Eriks vader wethouder is?' vraagt Steffen zich af.

De laatste tijd heeft Erik het vooral gemunt op Edgar. Meestal pest hij hem met zijn rode haardos of zijn spraakprobleem. Vandaag is het weer raak.

"Zo-zo-zo, ro-ro-rooie, hoe-oe-oe ga-ga-gaat het-t-t me-me-met je?" roept hij tijdens de lunchpauze tegen Edgar.

"Stop dat, Erik!" komt Steffen tussenbeide. "Zo is het genoeg. We weten allemaal dat je gefrustreerd bent. Dat hoef je niet op een ander af te reageren."

"Bemoei je er niet mee, jij," roept Erik.

"Ja, dat doe ik juist wel. Dat Edgar stottert maakt niet uit. Hij is er niet minder om en jij hoeft daar niet de spot mee te drijven."

"Je wil zeker indruk maken op Stella," merkt Erik treiterend op. "Ik zie heus wel dat je altijd naar haar zit te loeren."